10de JAARGANG * CURACAO DEN 18n. FEBRUARI 18[illegible] No 4[illegible]

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

19 FEBRUARI 189[illegible]

I

Nu is ons groote Vaderhuis
Vol hoogen vreugdezin:
De lofpsalm wiekt met stout gedruisch,
De stille bede als harpgeruisch
Den open Hemel in.

II

Aan der Apostlen glorie-feer
Ontschoot een luisterstraal,
Die daalde om Vaders lokken neer
En kroonde Hem met eer
En gouden zegepraal.

III

Des roemt en juicht de trouwe zoon
Tot weenens blij-ontroerd.
Hem is zijn Vader dubbel schoon
En, stoot bij 't glanzen dezer-kroon,
Den Hemel zelf ontroerd.

IV

Zijn oog ontvalt zich 't levenspad
Dat de[illegible] besluit:
Een golvend veld, vol [illegible]schat!
Een leerzaam boek in ieder blad!
Een hemelsch maatgeluid!"

[illegible]

[illegible] dat leve[illegible]
[illegible] over [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible] geest [illegible]
[illegible]aar [illegible]
Mijn God, ik [illegible]
Verleen dat ik [illegible]
Ten volle [illegible]

[illegible]

La[illegible] men [illegible]
[illegible]at [illegible]
Zijn ziel [illegible]aart aan [illegible]
En geen gevaar wordt [illegible]
[illegible]aar evenmin [illegible].

VIII

Nu is ons groote Vaderhuis
Vol hoogen vreugdezin:
De lofpsalm wiekt met stout gedruisch
De stille bede als harpgeruisch
Den open Hemel in.

Fr. Henricus Alphonsus Maria Joosten

ORDINIS PRÆDICATORUM,

Door de genade Gods en de gunst van den Apostolischen Stoel

TITULAIR BISSCHOP VAN MARCIANA EN APOSTOLISCH VICARIS VAN CURAÇAO.

AAN DE GEESTELIJKEN EN GELOOVIGEN VAN ZIJN VICARIAAT.

ZALIGHEID IN DEN HEER!

Beminde Geloovigen!

Den 19 Februari a. s. viert onze Beminde Vader Z. H. Paus Leo XIII (Wien God nog vele jaren spare) het heuglijke feest van Zijn Gouden Bisschops-Jubilé. In de Encycliek over den *Rozenkrans van Maria* van den 8 September van het vorige jaar, gericht aan de Bisschoppen der Katholieke wereld, schrijft Z. H., doelend op dat feest: "*Van onze Zonen, wier vromen ijver en toegenegen vurigheid Wij zien, verwachten Wij dankbetuigingen aan den goeden God, gebeden en smeekingen meer nog dan gelukwenschen en lofspraken, en Wij zullen volkomen gelukkig zijn, wanneer Wij voor ons verkrijgen dat, zoolang er kracht en leven in ons overblijft en er gezag en genade in Ons is, dit ook evenveel goeds oplevere voor de Kerk, vooral wat den terugkeer en de verzoening betreft der kwaadwilligen en verdwaalden, die Onze stem sinds zoo langen tijd daartoe aanmaant.* (Encycl. 8 Sept. 1892.)

Wanneer B. G, de stem van Onzen H. Vader zoo dringend roept, wat kunnen wij dan beter doen, bij het naderen van den Vasten-tijd welke bijzonder aan gebed en boete is gewijd, dan U die bede herhalen en in ons Herderlijk schrijven U er op wijzen, hoezeer plicht, en liefde en dankbaarheid ons dringen, dien wensch te vervullen. Onze Beminde Vader de Paus, B. G., vraagt ons bij het naderen van zijn Gouden Bisschopsfeest de aalmoes van het gebed, meer dan eenig stoffelijk bewijs onzer dankbaarheid. Hij vraagt dat gebed, omdat Hij weet, dat, met hoeveel genaden Hij ook moge zijn toegerust, de bijstand des Allerhoogsten Hem steeds noodzakelijk is, om als een goed Herder, te staan aan het hoofd van Christus' kudde. Hij vraagt dat gebed, omdat de strijd tegen de Kerk en Zijn geëerbiedigden persoon met den dag in verwoedheid toeneemt, de gevaren voor geloof en goede zeden met den dag vermeerderen, vreeselijke rampen de geheele wereld bedreigen. En kunnen wij weigeren, B. G., aan die dringende bede gehoor te verleenen? Neen, dat kunnen wij niet, overtuigd als wij zijn, dat Hij recht heeft dit en veel meer van ons te vragen, omdat Hij voor ons is de Paus, en wel een Paus die de hoogste achting, de grootste liefde verdient.

Wat, B. G., is voor ons Katholieken, de Paus? Hij is voor ons, Petrus, de zichtbare vertegenwoordiger van den persoon van Jezus Christus op deze wereld, het zichtbaar Hoofd der door Christus gestichte Kerk en als zoodanig de drager van het hoogste gezag, de opperste en onfeilbare Leeraar, de Vader der geheele Christenheid.

Jezus Christus, de waarachtige Zoon Gods, het Eeuwig woord des Vaders is *voor ons vleesch geworden, en heeft onder ons gewoond.* (Joan. I.) Al weldoende ging Hij op deze wereld rond en stichtte een bovennatuurlijke maatschappij, die Hij noemde *Zijne* Kerk (Matth. XVI, 18); die later door den H. Paulus genoemd werd *de Kerk van den levenden God, pilaar en vastigheid der waarheid* (Tim. III. 15). Van die Kerk blijft Christus de grondslag en het hoofd, *Hij is het hoofd van het lichaam der Kerk*, zegt de H. Paulus, (Coloss. I. 18.) Doch niet meer het *Zichtbaar* Hoofd, maar het *Onzichtbare*, sedert Hij is opgeklommen ten hemel, zittende aan de Rechterhand Zijns Vaders, belovende *met Zijne Kerk te zijn tot het einde der eeuwen* (Matth. XVIII. 20).

En hoe zal dat geschieden! Door *Zijne* Kerk te bouwen op de Steenrots Petrus, en Petrus te maken het zichtbaar Hoofd dier Kerk, onder *Hem* en boven allen. *Mij is alle macht gegeven in Hemel en op aarde*, sprak de Goddelijke Meester, eenige oogenblikken vóór Zijne glorieuze Hemelvaart. "*Gaat dan en onderwijst alle volkeren*" Matth. XVIII, 18. 19. Een zichtbare zending wordt den leerlingen opgedragen, een zichtbare maatschappij moest door hen worden gevormd: tot heden was dit geschied onder de zichtbare leiding van den Meester zelven. De Meester verlaat deze wereld. Petrus zal voortaan de zichtbare Meester, leider en aanvoerder wezen, want de Meester zelve heeft het gewild, en heeft zelve in Petrus die waardigheid gevormd.

Hoort wat de Evangeliën ons zeggen. Reeds bij de eerste ontmoeting aan den Jordaan wordt hem door Jezus den beteekenisvollen naam van *Petrus*, of *steenrots* gegeven. *Gij zijt Simon, zoon van Jonas*, zegt Jezus tot hem, *voortaan zult Gij genoemd worden Cephas, dat is Petrus of steenrots* Joan. 1. 42. Ziedaar de eerste zinspeling op zijn verheven bestemming. Later wordt die zinspeling een vormelijke belofte. Petrus had op de vraag van Jezus: *wie zeggen de menschen dat de zoon des menschen is?* onder de eersten de Godheid van Jezus beleden. Nauwelijks was deze belijdenis gedaan, of Jezus sprak tot hem deze plechtige woorden: "*Gelukkig zijt Gij, Simon,*
"*zoon van Jonas, want vleesch en*
"*bloed heeft U. dit niet geopenbaard,*
"*maar mijn Vader, die in den Hemel is. En ik zeg U, Gij zijt Petrus*
"*en op deze steenrots zal ik mijn*
"*kerk bouwen en de poorten der hel*
"*zullen haar niet overweldigen. En*
"*ik zal U de sleutelen van het rijk*
"*der Hemelen geven. En al wat Gij*
"*op de aarde zult binden, zal ook in*
"*den Hemel gebonden zijn, en al wat*
"*Gij op de aarde zult ontbinden,*
"*zal ook in den Hemel ontbonden*
"*zijn.*" (Matth. XVI, 18. 19). Ziedaar Petrus tot grondslag der kerk gemaakt en tot sleuteldrager des hemelrijks. Alle leerlingen waren ondervraagd, Petrus alleen heeft geantwoord. En opdat wij zouden weten, dat tot Petrus alleen Christus' antwoord is gericht, wordt hij met nauwkeurige juistheid genoemd: Simon, Bar Jonas, Simon, zoon van Jonas. Hij alleen is Petrus, *steenrots.* Hij alleen wordt de grondslag der Kerk, hij alleen de geduchte sterkte, waarop de Kerk Gods wordt gebouwd, welke de poorten der hel nooit zullen overweldigen, de hoogste macht waaraan allen in die Kerk macht en gezag en sterkte moeten ontleenen. En opdat aan Petrus niets zou ontbreken, om steenrots te zijn in de volle beteekenis van het woord, om onwankelbaar vast te staan in de belijdenis van het geloof tot aan het einde der eeuwen, zal Jezus voor hem bidden. *Simon, Simon*, sprak Hij, *zie Satan heeft Ulieden begeerd als tarwe te ziften. Maar ik heb voor U gebeden, opdat Uw geloof niet bezwijke. Gij dan eenmaal bekeerd zijnde, versterk uwe broeders.* Luc. XXII, 31. 32.

Uit dit alles blijkt duidelijk, B. G. dat de Paus voor ons is: de opperste en onfeilbare Leeraar in Christus Kerk. Immers Hij alleen is de steenrots, de bevestiger zijner broeders, de steunpilaar en vastigheid der waarheid: Hij is, zegt de H. Joannes Chrysostomus: *het hoofd van het apostolisch gezin, de overste van geheel den aardbol, de grondslag der Kerk.* Voor Hem alleen heeft Christus gebeden en zonder twijfel is ook deze bede des Verlossers verhoord geworden, om Zijn (Christus') eerwaardigheid (Heb. V. 7).

Slechts de vormelijke aanstelling ontbreekt nog, doch ook deze zal weldra volgen. Na de verrijzenis van Christus en weinige dagen voor Zijn Hemelvaart verscheen Hij aan Zijne apostelen, die een geheelen nacht vruchteloos hadden gearbeid op het meer van Genezareth. En zich tot Petrus wendende vroeg Hij hem tweemalen achtereen: *Petrus, zoon van Joannes, bemint gij Mij?* En aanstonds antwoordde Petrus: *Ja, Heer! Gij weet dat ik U lief heb.* En Jezus sprak tot hem: *Weid mijne lammeren.* Maar om Petrus nog dieper indruk te geven van de groote waardigheid, waartoe Hij hem ging aanstellen, vroeg Jezus ten derdemale: *Simon, zoon van Joannes, hebt gij mij lief?* En bedroefd, omdat Jezus hem ten derdenmale ondervroeg, antwoordde Petrus: *Heer, Gij weet dat ik U lief heb.* En Jezus sprak tot hem: *Weid mijne schapen.* (Joan. XXI, 15.-18.) Ziedaar de kudde van Christus aan Petrus toevertrouwd en deze vormelijk als haar Herder aangesteld.

Haar Herder en Vader! Wat B. G., wat zullen wij U nog zeggen, wat U nog voorhouden, dat de Paus is de Vader der geheele Christenheid?

Zóó heeft Christus het gewild: het heil der geloovigen moest den Paus evenzeer ter harte gaan als de belangen van het kind den vader. Was de verkondiging en verspreiding van het Evangelie het eerste en voornaamste deel van het pausdom, de beschaving en het bevorderen der welvaart moest daarmede gepaard gaan. Telkens wanneer de Paus zijn handen zegenend uitstrekte over het hoofd van den geloofsverkondiger, moest Hij ook God bidden, dat Hij de volkeren bewaren mocht in onderlingen vrede en hun mededeelen van de zegeningen der aarde. Niet slechts om de volkeren te leeren met een onfeilbaar gezag, werd de Paus door Christus aangesteld, maar ook om hen als een goede herder te bewaken, te verzorgen en alle gevaar van hen af te weren; om als een zorgzaam Vader in alle behoeften, ook de tijdelijke zooveel mogelijk te voorzien.

Dat moest de Paus voor ons zijn, B. G., het zichtbaar Hoofd der Kerk, door Christus gesticht; ons Licht door een onfeilbare leer; onze steun en staf als onze Vader en Herder.

En dat, dat alles is in Petrus vervuld. "Simon, mijn leerling — laat de H. Ephraïm Christus tot Petrus zeggen — U heb ik gesteld tot grondslag der H. Kerk; Petra noemde ik U vroeger, omdat gij geheel mijn gebouw zult staande houden; gij zijt de opzichter van hen, die Mij op aarde de Kerk opbouwen; mochten zij iets verwerpelijks willen stichten, gij, de grondslag, belet het hun; gij zijt het hoofd der bron, waaruit mijn leer geput wordt; gij, van mijn leerlingen het hoofd, door U zal ik drenken alle volken; U heb ik verkoren, opdat gij in mijne instelling als de eerstgeborene zoudt zijn en de erfgenaam mijner schatten; de sleutels van mijn rijk schenk ik U. Zie ik heb U gesteld over al mijne schatten."

Zoo werd de Paus door Christus zelve zoo innig met de Kerk verbonden, dat de H. Ambrosius in waarheid zeggen kon: *Waar Petrus is, daar is de Kerk.*

Slaan wij nu, B. G., na dit alles beschouwd te hebben, een blik op de regeering van onzen beminden H. Vader, Paus Leo XIII, die de H. Kerk bestuurt. Met hetzelfde gezag als Petrus bekleed, draagt Hij dit met de hoogste eer. Door de gebieders der volken wordt het erkend en ingeroepen. Met aandacht luisteren dezen naar de wijze regelen, door den Paus tot het recht besturen hunner onderdanen aangegeven. Waar de katholieken van alle landen ter plechtige vergadering samenkomen, wordt het betreurd, dat het gezag van den Paus in Zijn eigen Staten wordt bekort en het herstel daarvan openlijk geëischt. Waar staatkundige geschillen de Mogendheden verdeelen, werd 's Pausen oordeel ter beslechting met gelukkigen uitslag ingeroepen. En in deze dagen, waarin de Nieuwe Wereld het feest harer ontdekking viert, wordt Leo XIII uitgenoodigd bij de opening dier plechtigheid voor te zitten. Hoeveel bewijzen, B. G., dat het gezag van den Paus wordt erkend en geëerbiedigd.

Beschouwen Wij den Paus daarna als Leeraar der volkeren, hoe helder is dan zijn blik, hoe wijs en klaar zijn lessen. De jeugd, het huisgezin, de geheele maatschappij, alles omringt Hij met zijn liefderijke zorgen, allen licht hij voor door den glans zijner wijsheid. Hij wijst, om slechts het voornaamste te noemen, op het verderfelijke der geheime genootschappen, en stelt daartegenover het voordeel der onderlinge samenwerking in vereenigingen, die door heilige beginselen worden geleid; Hij waarschuwt tegen het streven dergenen, die de maatschappelijke orde willen omverwerpen en handhaaft het recht in het noodwendig bestaan van het gezag in de maatschappij; den geleerden toonde Hij het gevaar, dat er gelegen is in de beoefening der moderne wetenschappen, zoo de goede leiding ontbreekt, en gaf hun de scholastieke wetenschap van den H. Thomas en den H. Bonaventura tot gids. En aan allen prentte Hij de beoefening in van het Rozenkransgebed, waarvan Hij in de droevige omstandigheden, waarin Christus' Kerk verkeert, alle heil verwacht. Zoo onderwijst Leo XIII de wereld en is Hij inderdaad het *Lumen in cœlo*: het licht dat de volkeren van den hemel bestraalt.

En welk een Vader is Hij voor de Christenheid! Hoeveel weldaden hebben wij reeds in Zijn zegenrijk pausschap van Leo XIII ontvangen! Telkens wanneer Hij Zijn stem verheft, hetzij om als Leeraar ons het rechte spoor te toonen, hetzij om als Vader ons te vermanen, steeds wijst Hij er ons op, hoe wij met de verbreiding van Gods rijk op aarde, ook onze tijdelijke belangen kunnen bevorderen. Van de rijken eischt hij met nadruk, dat zij den mindere zullen geven wat hem toekomt en hem zullen beschouwen als broeders; den onderdaan herinnert Hij aan de plicht der christelijke onderwerping aan den heer: allen wil Hij vereenigen tot één huisgezin, waar alles samenwerkt tot heil, waar de tijdelijke welstand dient tot het verkrijgen van een onvergankelijk geluk. Zóó toont Leo XIII voor de geheele Christenheid een vader te zijn, die zijn kinderen bewaart en verzorgt en Wien hun tijdelijke zoowel als hun geestelijke belangen innig ter harte gaan.

En terwijl Leo XIII aldus tracht *alles voor allen* te worden, wordt Hij zelve door de zwaarste beproevingen bezocht en verdubbelen Zijn vijanden hun pogingen om Hem meer en meer te kwellen. Doch Zijn vertrouwen is op God gevestigd en van het vrome gebed der Christenen verwacht Hij alle heil.

En welk gebed B. G. verlangt de H. Vader van ons? Vooral het Ro-

zenkransgebed, gepaard aan een vroom leven. „*Om de beleedigde majesteit Gods te verzoenen* — zoo schrijft de Paus in zijn Encycliek over den Rozenkrans van 8 Sept. 1892 — *om een geneesmiddel aan te bieden voor hen, die zoo ongelukkig lijden, is niets meer van kracht, dan volhardend en godvruchtig te bidden, onder voorwaarde, dat dit met liefde geschiede en ons leven daarmede in overeenstemming zij; en Wij meenen, dat deze beide voorwaarden verkregen worden door den Rozenkrans van Maria.*" En over de kracht van het Rozenkransgebed handelende voegt de Paus daaraan toe: „*Daarom moeten wij allen in dezen door Ons zoo betreurden toestand, waarin de zaken en de menschen zich bevinden en die zoo noodlottig voor den godsdienst is, zoo allernadeeligst voor de maatschappij, met gelijke godsvrucht de H. Moeder Gods gezamenlijk aanroepen en bidden, opdat wij dezelfde kracht van den Rozenkrans ondervindende, ons verlangen mogen over het vervuld zien onzer wenschen.*"

De Paus verlangt derhalve dat wij vooral het Rozenkransgebed zullen bidden. Want op Maria, die machtige en goede Moeder, is 's Pausen hoop gevestigd en de ondervinding heeft die gesterkt. Heeft de H. Vader aan hare tusschenkomst de groote weldaden te danken, die Hij van God ontvangen heeft, aan Haar ook schrijft Hij in de betuiging Zijner dankbaarheid de gunst toe, die Hem geschonken wordt, den Vijftigsten verjaardag Zijner bisschopswijding te mogen bereiken. (*Encycl. 8 Sept. 1892*). Welnu B. G. laten wij de verwachting van den H. Vader niet beschamen. Bidden wij met vertrouwen voor de eenheid der Kerk, voor de bekeering der zondaren, maar vooral voor Hem, die door het ondoorgrondelijk besluit van Gods Voorzienigheid op den Stoel van den H. Petrus verheven is, en bedenkende den zwaren last Zijner bediening en de ongenoegzaamheid Zijner krachten, des te dringender beden om den goddelijken bijstand door de moederlijke hulp der allerheiligste Maagd opzendt. (*Enc. e. d. Roz. 8 Sept. 1892*). Bidden wij met aandrang voor Hem, ons aller beminden Vader, die Zich als aan het einde des levens gevoelt. „*En thans nog* — schrijft Hij — *want het overschot van Ons leven zal niet verschillen van hetgeen is voorafgegaan, zoo Ons nieuwe vreugde worde geschonken, of nieuwe smarten ons bedreigen; zoo er eenige nieuwe luister worde toegevoegd aan Ons Pausschap, zullen Wij, alles met denzelfden geest en enkel de hemelsche glorie zoekende, die van God komt, gaarne met David zeggen:* DE NAAM DES HEEREN ZIJ GEZEGEND.... NIET AAN ONS, MAAR AAN UWEN NAAM GEEF DE GLORIE (*Ps. c. XII*) (*Enc. 8 Sept. 1892*).

En opdat Onze vreugde eenstemmig en ons gebed te krachtiger zij, gelasten en bevelen Wij, dat op Zondag, den 19 Februari a. s. in alle Kerken van Ons Vicariaat een plechtige H. Mis aan God zal worden opgedragen en 's avonds onder een plechtig Lof met uitstelling van het Allerheiligste Sacrament het Rozenhoedje met de Litanie zal gebeden worden en het *Te Deum* gezongen tot intentie van Z. H. den Paus.

Alvorens dit schrijven te eindigen, vragen Wij ook een hartelijk gebed voor Haar, aan wie de belangen van Nederland en zijn Kolonien zijn toevertrouwd: voor Onze jeugdige Koningin en de Koningin-Weduwe-Regentes, en voor al onze Geestelijke en Burgerlijke overheden, opdat Zij allen kracht mogen ontvangen om te arbeiden aan het eeuwig en tijdelijk welzijn der maatschappij.

Wat de Vastendispensatie betreft verleenen Wij krachtens machtiging van den Apostolischen Stoel, Ons gegeven den 20 Februari 1889, dezelfde dispensatie, welke in vorige jaren U is verleend, onder aanmaning voor degenen, die daarvan gebruik maken, door goede werken en aalmoesen aan de armen, overeenkomstig ieders vermogen, die Apostolischen gunst te vergoeden.

En zal dit Ons Herderlijk schrijven op den Zondag van Quinquagésima op de gebruikelijke wijze van den predikstoel worden afgekondigd.

Gegeven te Curaçao op den Zondag van Septuagesima, den 29 Januari 1893.

✝ H. A. M. JOOSTEN.
tt. Bisschop voornoemd.

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

Bij gouvernements beschikking dd. 15 dezer is aan den heer A. C. A. Fijnje, Controleur van de belastingen op den in-, door- en uitvoer alhier, tot herstel van gezondheid, één jaar verlof naar *Nederland* verleend.

Met blijdschap vernemen wij dat de Zeer Eerwaarde Pater A. Van Baars 23 Februari met de Hollandsche stoomboot de terugreis naar Curaçao zal aanvaarden.

De Zeer Eerw. paters Alphonsus de Bruyn en Joseph Maria Van Weerelt zullen Zijn Eerwaarde herwaarts vergezellen, terwijl een zestal Eerw. Zusters Franciscanessen, van welke drie voor de Missie van Suriname en de andere voor die van Curaçao bestemd zijn, met dezelfde gelegenheid het vaderland zullen verlaten.

God geve allen eene voorspoedige reis en behouden aankomst!

— De spraak gaat, dat de beschadigde goederen der *Cuban* niet op Curaçao in publieke veiling gebracht, maar naar Europa zullen verscheept worden. De meeste benoodigdheden tot het vlotmaken van de gestrande boot zijn Dinsdag jl. met de *Nicaraguan* uit Liverpool hier ontvangen en door de *St. Pierre* bereids naar Klein-Curaçao vervoerd. De tot hetzelfde doel verwachte sleepboot *Ranger* is echter, meldt men, wegens beloopen averij naar Liverpool teruggekeerd en zoodoende eerst den zesden dezer voor de tweede maal naar hier vertrokken.

Woensdagmorgen heeft Hr. Ms. Schroefstoomschip 1ste klasse *De Ruyter*, Commandant D. C. Brand, onder het spelen der kapel van het garnizoen onze haven verlaten.

Als stationschip is *De Ruyter* onlangs opgevolgd door de *Alkmaar*, stoomschip 3de klasse, Commandant Krabbe.

Met het oog op de inwerkingtreding van het decreet betreffende de overscheping te Pto Cabello, door het Venezuelaansch gouvernement onlangs uitgevaardigd, wordt het vaarplan van de booten der *Red-D-lyn* met 1° Maart a. s. gewijzigd.

Naar wij vernemen, zal de *Maracaibo* de uitvoerlading van Maracaibo rechtstreeks naar New York verveeren en de invoerlading aanbrengen.

De *Mérida* zal tusschen de havens van La Vela de Coro, Maracaibo en Curaçao in de vaart komen om passagiers en uitvoerlading aan te brengen en te verveeren.

De groote stoomschepen der lijn blijven varen volgens hun itinerarium.

De Vrijmoedige.

Onder de voorwerpen, die uit deze kolonie naar de Chicago-tentoonstelling zullen worden gezonden, bevindt zich eene op Aruba opgegravene en dezer dagen alhier aangebrachte groote aarden kruik, bevattende het gebeente, waarschijnlijk van een der opperhoofden van de Caraïben. Naast die kruik zijn ook gevonden wapenen en werktuigen, welke bij dien Indiaanschen stam in gebruik waren. Zij zullen mede naar Chicago worden gezonden.

De Vrijmoedige.

NEDERLAND.

— De hertogin-weduwe van Albany, zuster van H. M. de Koningin-regentes, werd met hare kinderen einde Januari of begin Februari in den Haag verwacht, om voor eenige dagen de gast te zijn van de Koningin-regentes.

— Het behoorde dezer dagen tot de uitstapjes der Hagenaars, eens te gaan kijken naar het schaatsenrijden der jeugdige Koningin. Honderden verdrongen zich iederen middag van twee uur tot bij drieën in de nabijheid der waterpartij van het *Huis ten Bosch*, waar de mooie, goed onderhouden baan van H. M. gelegen is. De Koningin begon hoe langer zoo meer te „durven." Reed zij eerst nog al vaak met de leden van Haar gevolg aan een stok, al spoedig gaf zij er meer de voorkeur aan, alleen langs de gladde baan te zwieren, zij deed het zelfs met beide handen in de mof, zeer vlug en sierlijk! Voor H. M. eindigde, gebeurde er iets eigenaardigs. Haar moeder, de Regentes, nam plaats in een slede, en de jeugdige Koningin duwde deze, nog steeds met de schaatsen onder de voeten, rap vooruit. Of zij zich vermaakte? Dat bleek voldoende uit Haar vroolijke trekken en opgewekte houding. En dat ook de Regentes schik had in het geval, laat zich begrijpen. De jeugdige Vorstin reed huiswaarts in een rijtuigje bespannen met twee Harer kleine poneys.

— In jaren is de Haagsche schouwburg zoo vol niet geweest: als toen H. M. de Koningin-Regentes er de voorstelling van „Lohengrin," door de Fransche opera gegeven, bijwoonde. H. M. kwam na het eerste bedrijf. Bij haar binnentreden in de hofloge rees het publiek van zijn zitplaatsen op, en speelde de muziek het *Wilhelmus*. H.M. was in het met planten versierde salon ontvangen door den Directeur die tevens de opera dirigeerde. De Vorstelijke bezoekster, die in 't zwart was, vertrok in het midden van het derde bedrijf, na een nijging voor het publiek te hebben gemaakt.

BUITENLAND.

Rome.—Paus Leo XIII heeft aan graaf De Mun een breve gezonden, waarin hij diens politieke werkzaamheid, op den grondslag van erkenning van den bestaanden regeeringsvorm, en zijn socialen arbeid, volgens de voorschriften der encycliek *Rerum novarum*, hooglijk goedkeurt.

Frankrijk.—Frankrijk stelt alle pogingen in het werk, om de ontstemdheid van den Czaar over de Panamaschandalen zooveel mogelijk weg te nemen. Daarentegen trachten de voorstanders van den Drievoudigen Bond er politieke munt uit te slaan.

Zoo hebben Duitsche, Italiaansche en Oostenrijksche bladen naar aanleiding van het gerucht, dat de gezant eener vreemde mogendheid deel had genomen in de omkooperijen en er een half millioen uit heeft getrokken, bericht, dat die gezant niemand anders was dan de Russische ambassadeur, baron Von Mohrenheim.

De Fransche regeering heeft onmiddelijk krasse maatregelen genomen: de minister van buitenlandsche zaken bood den vertegenwoordiger des Czaren verontschuldigingen aan en gaf hem voldoening door den correspondent van de *Budapesti Hirlap*, die het eerst het praatje in de wereld heeft gezonden, gevangen te nemen en over de grens te doen zetten. Den beiden Parijschen correspondenten van een Duitsch en een Italiaansch blad wacht hetzelfde lot.

— De Fransche regeering heeft besloten Z. H. Paus Leo XIII, ter gelegenheid van zijn gouden Bisschopsfeest een kostbaar geschenk te zenden. Dit zal bestaan uit twee paar vazen van Sèvres-porcelein, bekroond met vergulde kandelabres in bronswerk. Het grootste paar, ter mansgrootte, is voor de bijzondere vertrekken van den Paus bestemd; het andere voor de nieuwe St. Joachimkerk. Tevens zal den H. Vader, die een groot kunstliefhebber is, eene verzameling reproducties van de schoonste schilderijen uit het Louvre worden geschonken; die verzameling zal vijf groote portefeuilles vullen.

— De kardinaal Aartsbisschop van Parijs heeft ditmaal evenals de beide vorige jaren openbare gebeden voorgeschreven, om Gods zegen in te roepen over Frankrijk ter gelegenheid van de heropening der Kamers.

Duitschland. De Rijkskanselier Caprivi heeft in de zitting der Rijksdagscommissie, belast met het onderzoeken van het legerwetsontwerp, eene belangrijke rede gehouden, welke niet minder dan twee uren duurde. De hoofdzaak bestond in het betoog, dat Duitschland aan de tijdelijke voordeelen, die eene toenadering tot Rusland kan medebrengen, niet de duurzame vriendschap met Oostenrijk moet opofferen. Voor Rusland zou de weg naar Constantinopel wel eens door de Brandenburger poort (d. w. z.: over Berlijn) kunnen liggen. Het is in Duitschlands belang, Oostenrijk als groote mogendheid te handhaven. Duitschland kan niet anders met succes een oorlog voeren, of deze moet aanvallenderwijze worden geleid en zeer kort duren. De oostelijke grenzen nu zijn zeer uitgestrekt, en wij hebben daarvoor niet voldoende manschappen. Werden dezen ons geweigerd, dan zouden wij troepen van de westelijke grens moeten nemen, en (hier zinspeelde Caprivi op het verzet van het Centrum tegen de legerwet) de Rijnprovinciën zouden dan eene bezetting door Frankrijk moeten lijden.

Graaf Caprivi schilderde de gevaren, welke zich zouden voordoen, indien in Frankrijk de dictatuur ontstond; en met de mogelijkheid van zulk een dictatuur moet men rekening houden.

Of er een Russisch-Fransch verbond bestaat, weet men niet, maar afspraken betreffende leger en vloot bestaan er stellig tusschen de beide rijken.

Een hernieuwing van het Drievoudig verbond is wenschelijk, maar daarom nog niet zeker.

Ook van Kopenhagen, waar men Duitschland niet altijd gunstig gezind is, dreigt gevaar.

Ten slotte vergeleek Caprivi de verschillende Europeesche strijdkrachten, en met grooten nadruk stelde hij den Rijksdag verantwoordelijk voor de gevolgen, indien deze het legerontwerp mocht verwerpen.

De rede van den Rijkskanselier heeft, vooral om de groote openhartigheid, waarmede hij gesproken heeft, een geweldigen indruk gemaakt, en de kansen van het legerwetsontwerp schijnen er aanzienlijk door te zijn gebeterd.

— Het huwelijk van prins Ferdinand van Rumenië met prinses Mary van Edinburgh is in de slotkapel van Sigmaringen, in tegenwoordigheid van den Keizer van Duitschland en den koning van Rumenië, ingezegend door den Hoogeerw. pater Placidus Wolter, Aartsabt der Benedictijnen van Beuron. De burgerlijke formaliteiten geschiedden ten overstaan van graaf Von Wedell, minister van het koninklijk huis van Pruisen, als ambtenaar van den burgerlijken stand.

Zwitserland.—Een jaar geleden scheen het geluk Frankrijk van alle zijden toe te lachen. Alle staten beijverden zich om vriendschapsbewijzen te geven aan de Republiek. En thans? Tot het kleine Zwitserland toe verkeert er op zeer gespannen voet mee. De tarievenoorlog wordt door de Helvetische republiek tegen hare jongere sterke zuster zoo scherp gevoerd, dat de Bondsraad een invoerrecht is gaan heffen op alle vreemde bladen.— een maatregel, die voornamelijk tegen Frankrijk gekant is, want vooral de Fransche bladen worden druk in Zwitserland gelezen.

Amerika.— Sedert de verkiezing van den heer Cleveland tot president der Vereenigde Staten, bestond er groote vijandschap tusschen twee gezinnen te Anderson en Indiana, Swinford en Lawson. Onlangs raakten de twee partijen tegen het einde der godsdienstoefening in eene kerk slaags. Onder het geschreeuw der verschrikte vrouwen werd het eene schot na het andere gelost, en eindelijk trokken de Lawson's zich terug. Aan beide kanten had men een doode; voorts waren zeven anderen gewond, waaronder twee doodelijk.

— In de Argentijnsche republiek is eene adresbeweging in gang, om de regeering de intrekking van de Wet op het burgerlijk huwelijk te verzoeken. Honderdduizenden handteekeningen werden op het verzoekschrift geplaatst.

Het merkwaardigste is, dat deze liberale nieuwigheid eerst weinige jaren geleden in het Katholieke land is ingevoerd. De maatregel is oorzaak geweest van tal der moeilijkheden en rampen, die Argentinië heeft te doorworstelen gehad.

De tegenwoordige president is zeer geneigd, om mede te werken tot de gevraagde afschaffing.

NOTICIANAN DI CABEL.

Paris, *13 Febrero.*— Messrs Ferdinand di Lesseps i Charles de Lesseps ta condená na 5 anja di prisión i 3000 franc di multa.

Messrs Fontane, Eiffel, Cottu ta condená na 2 anja di prisión i un multa.

Opinión publicá na Francia no ta aprobá e sentencia contra Mr. Ferdinand de Lesseps.

Nan ta bisa koe su sentencia no por ser ejecutá.

Tabatin un duelo entre Messrs Benoit i Joussot, dipútadonan. Joussot a sali gravemente heridá; causa dje duelo alji ta e escándalo di Panamá.

Paris, *13 Feb:*— Socialista- i boulangistanan a resolvé di uni nan pa protestá koe Mr. Rouvier i otro complicádonan den e escándalo di Panamá, a sali libre di prisión.

Como courantnan a atacá Cájanan di ahorros, e institucionnan alji mester a reembolsá suma di consideración; di dia promer te dia 15 Enero, e cájanan a pagá más di cincuenta miljon di franc.

Vapor "*Pomeranian*" tabatin di volvé New-York, después di a perdé su capitán, 2 oficial, 1 marinero i 5 pasajero durante un tempestad riba lamar.

Paris, *14 Feb:*— Charles de Lesseps a haljá permiso pa bai visitá su tata, ma escoltá pa agéntenan di policía.

Mr. Gladstone a presentá den Cámara di Communes, su proyecto di Home Rule. Tabatin masjá hende, i bao di nan, principe di Wales i duque di Teck. Mr. Gladstone a papia tres ora largo.

E tratado di anexión di Hawaï ta clá i ta someté na presidente.

VERSCHEIDENHEDEN.

Een grappig proces hield onlangs de rechtbank te Parijs bezig. Eenigen tijd geleden droeg een oude dichter, de heer Trahon, ten huize van een zekeren Magnan, een zijner gedichten, het *Onze Vader*, voor. Dit gedicht heeft niets anders dan den naam gemeen met het *Notre Père* van François Coppée.

Onder de aanwezigen was ook een meneer Brook, directeur van 't *Bulletin des Halles*, die zeer ingenomen was met 't voorgedragene.

Hij complimenteerde den dichter en verzocht hem om vergunning 't gedicht in zijn blad op te nemen; dit werd toegestaan. Toen de heer Brook 't gedicht nog eens overlas, kwam 't hem voor, dat hij den versmaat verbeterde, wanneer hij "ons" verving door "het" in den regel: Geef ons heden "*het*" dagelijksch brood.

Deze verandering maakte den auteur zoo woedend, dat hij den heer Brook een proces aandeed, wegens het zonder vergunning plaatsen zijner gedichten, zooals hij beweerde, en het veranderen van zijn werk, tengevolge waarvan de letterkundige waarde verminderde.

De rechtbank besliste, dat de vergunning verleend was, en dat de letterkundige waarde van het gedicht volgens haar inzicht door de kleine wijziging niet verminderde; zij ontzegde daarom den boozen dichter zijn eisch tot een schadevergoeding van 5000 gulden.

Een heer komt een winkel binnen en koopt een of ander. Hij betaalt, maar het geldstuk klinkt verdacht, toen de bediende het op de toonbank wierpt.

— 't Is een valsch stuk, zegt hij.

De heer neemt het op, draait het heen en weer tusschen de vingers, bekijkt het, en toen hij zag dat het 't jaartal 1835 droegt, zeide hij:

„ Kom, mijn beste man, je vergist je. Dat zou men dan toch in al dien tijd wel gemerkt hebben."

De eigenaar van een wijnproeflokaal gaf last boven den ingang te schilderen: „Leere ieder hier, de kunst, wijnen met verstand te proeven."

Ongelukig maakte de werkman er van: "Leere ieder hier de kunst wijnen met verstand te proeven!"

Uit de beschrijving eener tentoonstelling van pluimgedierte. De redactie van het *Ubl. v. Antw.* zag er: "Hanen met stemmen om eenen baszanger te doen blozen."—!

La vara mágica mendigo.

Cierto dia llegóse un mendigo á un monasterio y pidió una limosna, pero á esa época habia en el pais una gran carestía y la limosna le fué rehusada. Marchóse el mendigo lamentándose. El prior sin embargo, se movió á compasion y dijo: "llamad á ese pobre hombre atrás y dadle el último bocado que haya en el monasterio." Al recibir el pan de manos del religioso el mendigo tendió su vara en el suelo y al recogerla de nuevo, viose brotar del mismo lugar donde había estado la vara, una fuente de agua pura y cristaline.

Esta es la historia de una fuente que aun existe en cierta aldea de Francia. No vemos inconveniente en creerla, pues que la lección es más importante que el hecho. La benevolencia y la gratitud valen más que las cosas ú objetos que las manifiestan.

Los siglos han seguido su pesado vuelo. El monasterio está hoy convertida en ruinas, y los monges no existen ya, pero las avecillas cantan con regocijo sobre las quebrantadas paredes y el agua de la fuente del mendigo sigue siendo tan dulce como nunca. Aun hoy dia los transeuntes beben de ella, mostrándose tan agradecidos de poder apagar con ella su sed como el mendigo lo estuvo con el pan del prior.

No está al alcance de todos poder recompensar un favor con tanta esplendidez como la hizo el mendigo pero al menos sabemos apreciar la buena suerte cuando esta nos toca.

Hemos recibido últimamente una carta que concluye con estas palabras: "Doy á Vds. permiso para hacer público este milagro." Dice el autor de dicha carta que ha estado sufriendo por mucho tiempo de enfermedad del corazón. "Me era imposible andar," dice, "ó moverme sin esperimentar palpitación alarmante y otros síntomas que me ocasionaban mucha inquietud. Mi médico me ordenó el iodo y otras medicinas, pero ninguna de ellas me aliviaba. Por casualidad un dia uno de sus folletos llegó á mis manos, y después de haber tomado tres botellas del Jarabe Curativo de la Madre Seigel, mi enfermedad me abandonó por completo. (Firma) Francisco Rueda, Calle de Tercillas de Santa Paz, Núm°. 27 Granada, Octubre 14 de 1892."

"Este milagro" como lo llama el Señor Rueda, "puede esplicarse fácilmente sobre principios naturales. Dicho señor era víctima de la indigestión y dispepsia y sus dolencias en el corazón eran uno de los síntomas y resultados de esa común y peligrosa enfermedad. Los venenos procedentes del estómago en cuyo órgano reinaba la dispepsia esparciendo el malestar por todo el cuerpo, eran lo que ocasionaba todo el daño. Es verdaderamente lástima que la gente ignore de donde procede casi siempre las enfermedades, es decir, de los órganos debilitados y entorpecidos de la digestion, y que no sepan que los sería fácil hacer deliberadamente lo que el Sr. Rueda hiciera por una casualidad, ó sea, emplear el Jarabe Curativo de la Madre Seigel desde luego que se manifiesten indicios de algún desórden, pero este caso y otros idénticos les servirá de lección.

"Me dirijo á Vds. para participarles" dice otro corresponsal, "que he estado sufriendo durante cinco años con una enfermedad en el estómago, y ninguna medicina pudo aliviarme de los dolores ni del vómito. Casi todo lo que comía ó bebía lo devolvía un cuarto de hora después. Tantos y tan crueles eran los dolores que sufría, y en tan diferentes partes del cuerpo, que no parecia sino que era yo víctima de varias enfermedades á la vez.

"No obstante, después que empecé á emplear el Jarabe de la Madre Seigel, me curó por completo en menos de un año. De Vds. Afmo. (Firma) Sebastian Jiménez, Medina Sidonia (Cádiz), Septiembre 29 de 1892."

Nada misterioso hay en esto. En lugar de ser victima de varias enfermedades, nuestro amigo lo era solamente de una, ó sea la indigestión y dispepsia lo cual era lo bastante. Afortunadamente ese remedio tan eficaz y tan conocido ya, curó dicha enfermedad y le dejó tan saludable y fuerte.

El mendigo pidió pan. Ya contaba con el apetito. El Jarabe de la Madre Seigel hace más, pues dá el apetito y la digestion á los que están á punto de morir en presencia del alimento que no pueden tomar.

IMPRENTA DE LA LIBRERIA DE A. BETHENCOURT E HIJOS, CURAÇAO.